

*****
Z PŘÁTELSKÝCH KRUHŮ
*****

Z CRAB ORCHARD, Nebr. —
Čtená redakce! Chci tentokrát
poukázat na to, jak asi vypadá v
pravém světle česko-americká
vzdělávací činnost našich zdejších
denních listů. Denní list, jak jest
na bíledni, musí mít nutně ku své
existenci dosti oděratelů, ovšem
že oděratelů, kteří mají to vědo-
mí, že za to, co odbírají, musí též
platit. To dobře vědí ti, kteří jsou
od listů těch závislí, a proto se
anaži všemožně dosáhnouti u lidí
obliby. Avšak pro způsob, jakým
mnohdy hledí získati pro svůj list
předplatitele, měli by být rázně
zakříknuti. Mám za to, že list,
který se chce zvátí vzdělávacím a
pokrokovým, měl by skutečně
vzdělávat a kulturu mezi svými
čtenáři šířit, avšak když se tak
jeden probírá v listech česko-ameri-
ckých, zvláště pak těch, které
chtějí býti mermomocí vůdci nás
Čechů zde, musí splakat. Ti lidé,
již je vydávají, nemají snad ani
ponětí, jak se má s tiskem zachá-
zet, sice jinak byli by se již dávno
pokoušili o nápravu a zanechali by
toho hrůsného psaní, jež na vzdelá-
nosti Čechů zde usazených má na-
nejvyšší škodný vliv. Tisk je vel-
moc, ale každý asi ví, že v rukou
toho, kdo s ním neumí zacházeti,
jest velice nebezpečný. A tak se
to má i s česko-americkoú žurnali-
stikou. Musíte mi již odpustit,
drazí, bude-li se vám snad zdáti,
že přestřeluju. Jsou ovšem vy-
jimky, čestné vyjimky, před kte-
řými bychom měli sseknout —
jednak již proto, že nebojí se po-
stavit proti té hrabivé žurnalistice,
proti té hrůsné honbě za sensa-
cemi. Valně většinu zdejších čes-
kých listů není žádná novina dost
sensační a proto se předstihují v
hrůsné snaze, učiniti z ní něco vel-
mi mnoho, a tu nezáleží jim na
tom, teče-li v každé témě řádce
krev proudem. Nenaleznete v nich
skoro nic jiného, než kde kdo se
zabíjí, utopil, otrávil, aneb jakým
způsobem se kdo chtěl sprovodit
se světa a zprávy takové, které
málo komu as prospějí, roztáhnou
se na celé sloupeně, neboť musí býti
v nich uvedena i ta nejpitomějši
podrobnost a "nejnovější" doda-
tečná zpráva. A tačí lidé, kteří se
chtí máchat v samých jen sena-
cích, chtějí se nám stavět za vůdce
a dopomáhat Česko-Američanům
ku "světovému uznání" jako ná-
rodnosti vysoce kulturní. K ně-
čemu takovému musí být lepší a
ryzejší charakter a rozumnější a
poctivější nazírání na náš život.
Ti, kteří jen baží a zimněně se
shání po krvavých sensacích, ne-
mají nám co říci, neb jest jisto, že
z novin takových nenabude nikdo
vzdělanosti. Aby se snad neřeklo,
že odsuzuju beze všech důkazů, tu
to jeden uvádím. Již vícekrát
přišel mi do ruky známý chicag-
ský list, který jako velice cennou
premií, která bude každému milá,
nabízí předplatitelům romány
Mayovy, romány to velice a pře-
ohromně zajímavé. To mne velice
překvapilo. Za jak kulturní musí
páni ti považovati tu českou větev
v Americe, když k její poučení a
vzdělání podávají jí — krvavý K.
Maye! Že jen pravdu mluvím, u-
zná jistě každý poctivý čtenář
z tohoto nepopíratelného faktu. V
jednom jediném románu tohoto
slavného spisovatele, který tak ú-
chvatně a napínavě dovede paíti,
pravdu v jediném románu K.
Maye, který vyšel ve 110 sešitech
a čítá pouze 2,612 stran, možno
napočísti 2,293 vraždy. Hezká to
zajímavost v jednom románu.
K vůli rozmanitosti byly to
vraždy všemožných druhů, sie by
to nebyl román velepoutavý a ve-
lezajímavý. V románu tomto by-
lo 1600 osob zastřeleno, 240 sfáto,
jedem a plynu otráveno 219, pro-
hodnuto 130, píští se světa spro-
vozeno 61, do vody vhozeno 16,
vyhladováno 8, popraveno 4, kro-
vohláno za živa předhození 3, na
stromech nad jezerem s krokodily
povíseni 3, jedem doháněti k šle-
nosti 3, břicho rozspááno 2, potka-
nům k seřvání předhozen 1, za ži-
va v zemí pohován 1, utřčen 1.
A aby měl čtenář výběr duševně té
potravy, byli do Afriky za otroky
prodáni 2, ranami omráčeni 23,
dávno 12, uslapáno 30, svázáno
10, dýkou bodáno 6, ruce usekány
2, zmačkováno 1, svedeno 4, halí bit
1, umučeni 3, oslepeni 3, k Mlen-

ství ulehčeni 2. Dále byl jeden
nemocný zahrabán do sněhu, jed-
nomu muži díra do hlavy vrtána,
jinému uší a nos uříznuty, jiní
byli skalpováni a p. Co tu naku-
peno zajímavé čteny v jediném
románu a tu ani nemůže být jinak,
než že ti páni, plní starosti, aby
poskytli českému lidu nejnšlechti-
lejší duševní požitek, doporučují
co nejvíceji knihu tu svým před-
platitelům. A uvážíme-li ještě, že
v knize té líčí se též duchaplné
zohavování mrtvol, krivopřisáhy,
krádeže atd. atd., tu neodvážím se
žádný poctivec tvrdit, že páni ti
konají dobrý skutek, když dopo-
ručují lidem takové knihy, proto-
že si v nich snad libují. Tím se do-
pouští neodpustitelného hříchu na
lidu tom. Nevím opravdu, jak se
tačí lidé mohou odvážit v listech
svých křáat jiného, daleko zachov-
lejšího, a dávat na jeho spravné
vlastní své rozhodnutí nad jedná-
ním jeho. Bohem jim jest dollar
a málo jim záleží na tom, co lid od
nich dostane. Nu, vždyť máme
středisko krvávků u Hynka v Pra-
ze, též ve Vídni je o ně postará-
no, proč by tedy i v Chicagu ne-
mělo být něco Hynkovského?
Nám ovšem nezbývá než zvolati:
"Odpusť jim, pane, neboť nevědí,
co činí!" S úctou
Fr. Mstiboj Dejml.

NA CESTU K PACIFICKÉMU
POBŘEŽÍ.

(Osdělení účastníků výpravy a čtená-
rum P. Z., kteří se o věc zajímají,
podává Lou W. Dongres.)

Po práci dyon měsíců dopisová-
ní a nekonečného vysvětlování
snad nás přece vyjede 10 na pro-
hlídku a usazení se v jižním Ore-
gonu, a některé v severní Califor-
nii. Hlavní zájem těch, kteří ma-
jí prostředky k zakoupení půdy
jeví se o DOMOV, kde pan W. J.
Bullin jest usazen a kteráž obla-
ská osada má v panu Jos. Ubov-
ěvi z Prague, Nebraska, tak nad-
šného pracovníka, zajistě více pro
dobro těch, kteří poznají dobrou
příležitost, když jest jim podává-
na a uchopí se jí, než pro dobro a
zisk pana Ubla samotného.
Bylo mým úmyslem, jak jsem o-
známil, přijet do Omahy dne 20.
t. m., ale našel jsem zde v Okla-
homě mezi Američany takový zá-
jem o Oregon, že jsem uznal za
nejlepší zůstatí zde ještě jeden
týden a pracovati zde v kolonisa-
ci. Myslím, že za těch 14 dnů mé-
ho pobytu a práce v Oklahome
Cty získal jsem prakticky více než
za 2 měsíce stloukání české vý-
pravy. A to mně pomůže nemálo
k dosažení mého cíle u železnice,
který jest dnes mnohoslibným.
Proto přijedu do Omahy až dne
29. t. m.

Pojedou krajané z New Yorku,
Richmond, Virginia, Wisconsinu,
Illinoisu, Misouru, Jižní a Severní
Dakoty, Minnesoty, Oklahomy,
Texasu a Colorado. Ovšem, že
Nebraska bude asi nejčetněji zas-
toupěna.
Jak jsem oznámil, vyjedeme z
Omahy dne 2. června, ale musel
jsem změnití plán, co se týče vla-
cka vyjedeme až ve 4 hodiny od-
poledne, abychom dostali tak zv.
turistický spačí vůz, jenž stojí
\$5.50 z Omahy do San Franciska.
Podávám zde čas cestovní:

Vyjede se z Omahy v pátek dne
2. června, ve 4 hodiny odpoledne
po dráze Union Pacific. Krajané
z Nebraska, pokud nechtějí
sahválně jet do Omahy, mohou se
k nám připojit ve Fremont (5:19),
Columbus (6:46), Central City
(8:04), Grand Island (8:55), No.
Platte (12:50), Do Cheyenne, Wyo-
oming, přijedeme v sobotu v půl
dvanacté před polednem a zde
se k nám připojí krajané jedoucí
z Oklahomy a St. Louisu přes
Kansas City a Denver. St. Louis-
ští krajané vyjedou ve čtvrtek,
dne 1. června, po dráze Wash-
bath (ale listky musí koupiti přes Pa-
cific System) a sice v 11:30 v no-
ci. Krajané z Oklahomy přijdají se
k nám v Kansas City, odkud vyje-
de vlak v pátek, dne 2. června, v
10:30 dopoledne. Z Denver vyje-
de vlak v 8:30 ráno v sobotu dne
3. června.

Do San Franciska přijede v ne-
děli dne 4. června v půl deváté
večer a v pondělí se sejdeme s
krajaný jedoucími přímo z Texa-
su v úřadové dráhy Southern Pa-
cific v bulváru Flood (Gen. Passen-

ger Offices) a sice mezi 9. a 10.
hod. ráno. V San Francisku se
zdržime přes den a večer v pondě-
lí dne 6. června vyjedeme v osm
hodin 20 minut večer zpět a dorá-
zíme do Sacramento o půl noci,
odkud odbočí naše cesta k severu
a dojedeme do Choce (Domov) v
3:25 minut v úterý ráno. Ten den
jakož i následující strávime pro-
hlídkou Domova a ve čtvrtek ráno
ve tři hodiny pojedeme zase dále
k severu a dorazíme v poledne do
Wyo, kde přesejdeme na vlak do
Klamath Falls jedoucí, kam dorá-
zíme téhož dne asi v 8 hodin večer.
Pátek, sobotu a neděli strávime
v Malině prohlídkou a v pondělí
dne 12. června do Lakeview na po-
zemky vládní. Tam též přijde
více Američanů z Oklahomy, kte-
ří vyjedou dne 10. června. Kdy-
by někdo z krajanů chtěl jet na
domovinu a rozhodl se pozdě pro
naši výpravu přes Californii,
nechť vyjede dne 10. června, ce-
sta bude ještě o \$10 levnější přes
San Francisko, než když my poje-
deme a bude tak každodenně až do
22. června. Z Omahy do San Fran-
ciska a zpět \$50.00. Chci se zdrže-
ti v Lakeview měsíce neb snad i dé-
le, a kdokoli by chtěl m v té zá-
ležitosti psáti, může mi adresova-
ti dopis tam.

Jestli najdu v Lake County a
Madoc County dobrou příležitost
pro násine, zůstanu v Lakeview
těch 6 měsíců než musím jít na zá-
bor a budu pracovati v kolonisa-
ci. Nemohu ale dnes ještě určitě
říci, kde se usadím. Proto mi
ale můžete psáti do Lakeview. Kdo
by tam chtěl jet, koupí si listek do
San Franciska, ale vystoupí z vla-
cku v Reno, Nevada, a odtamtud si
koupí listek do Alturas, Califor-
nia. Z Alturas do Lakeview se
staví dráha, ale dosud se musí jet
dostavníkem.

Čas kvapí, lidé se hrnou do Lake
County na domoviny a pozemky,
které tam dnes možno koupiti za
poloviční cenu, jakou budou mít,
až se tam železnice dostaví, a proto,
kdo chce jednat, nechť neod-
kládá.
Ovšem, že popis naší cesty na-
jdete v listech, ale jestli máte v ú-
myslu chopiti se této poslední pří-
ležitosti, neodkládejte; každý den
znamená ztrátu pro vás. Píšte mi
dnes, hned do Lakeview a ještě
tak brzy jak jen můžete, neb tak
brzy, jak Vám budu mocti odpov-
ědět, jak jsem tam věci našel.
Adresujte tedy: Lou W. Dongres,
Lakeview, Oregon, (Lake County)
a neprotahujte korespondenci
dlouhou, napíši Vám stručně, co
jsem našel a pak ještě hned, bu-
de-li zpráva svoje a ostatních mých
soudruhů příznivou. Nemí třeba
deset a dvacetí dopisů, a také ne-
budu žádný takový oběhod dělat,
neb je v tom jen ztráta času. Po-
šlu Vám popis krajiny a stručně
vysvětlím, co je tam, a pak je na
Vás, abyste jednali sami dále. Ta-
čí lidé, kteří musí psáti ohledně ka-
bátu, jaký si mají vzít na cestu a
chtějí, abych jim vypsál každou
stanici a zač kde mohou koupiti
"luně," tačí se za pionéry nové
krajiny nebohí a at raději zůsta-
nou doma. Pět dvoacetových
známek musí býti přiloženo na u-
hrazení poštovního na odpověď a
cirkuláře, jinak nebudu odpovídat
nikomu. Nabažili jsem se toho.
Za posledních 6 týdnů jsem dostal
a zodpovídal 327 dopisů a přijal
za to \$26.00 a známky mne stály
asi \$18.00. To ostatní teprve při-
jde, až mi začnou draží krajané
nadávat. Nemáte-li ke mně dů-
věry, nechte má s pokojem a jest-
li ode mně žádáte, abych Vám
sloužil, jest jen slušné a spravné
odpovědi, abyste mi zaplatili. Jest
mezi námi mnoho takových, kteří
Američanům dají \$50 za ledabylou
radu neb práci a ještě mu poděku-
jí, ale ocbotného krajana využít-
kují tak dlouho, dokud se dá a pak
mu za to — vynadají a běží do
novin s histurii, jaký zločin na
nich spáchal.

Těším se na tu cestu, že mně při-
nese buďoucnost a ukáže cestu k
buďoucnosti jiným, nejen krajan-
ům, ale i Američanům, kteří mne
žádají, abych jim stál k službám až
se na místě usadím. Budu tam od
toho po 6 měsíců a jestli si mých
služeb přejete, můžete je dostat.
Na šťastnou shledanou a dobré
pořazení.

Lou W. Dongres.
Oklahoma City, Okla., dne 20.
května 1911.

ANTON P. ČECHOV:
VĚRA IVANOVNA KARDI-
NOVÁ.

(Z povídky "V rodném koutku".)

Objednala si knihy a ča-
sopisy a čítala je ve svém poko-
ji. I v noci čítávala, ležie v po-
steli. Když byly hodiny na chod-
bě dvě nebo tři a když už od čtení
začínaly boleti skráně, sedala si v
posteli a přemýšlela. Co má děla-
ti? Kam se podíti? Proklátá, do-
těrná otázka, na niž už dávno ho-
tovo mnoho odpovědí a vlastně
není žádná.

O, jak je to asi ušlechtilé, sva-
té, krásné — sloužití lidu, ulehče-
vatí jeho muky, osvčevovatí jej.
Ona však, Věra, lidu nezná. A jak
přiblížiti se mu? Je jí cizí, neza-
jímavý, nenese těžkého zápalu
chýš, krémářských nadávek, ne-
myšletých dětí, babšských rozmluv
o nemocech. Jíti závějeji, zmraz-
it, potom sedět v dusné chýši, vy-
učovatí děti, jichž člověk nemá
rád, — ne, to lépe umířiti! A vy-
učovatí mužické děti, kdežto tetič-
ka Daša dostává důchod z ho-
spod a pokutuje mužky — jaká
by to byla komedie. Co se naroz-
mlouvají o školách, o selských
knihovnách, o všeobecném vynuče-
vání, ale vždyť, kdyby všichni tí-
to známi inženýři, majetníci zá-
vodů, dámy se nepřetvářovali, ný-
brž skutečně věřili, že osvčety je
třeba, neplatili by učitelům po
patnácti rublech na měsíce, jako
nyní, a netrápili by je hladem. I
školy, i rozmluvy o nevdělanosti,
— jsou pouze k tomu, aby utlum-
ovaly svědomí, poněvadž je hanba
mít pět nebo deset tisíc děsajutin
půdy a býti hlostejným k lidu.
Tuhle o doktoru Něčapovu říkají
dámy, že je hodný, že postavil u
závodu školu. Ano, školu posta-
vil ze starého závodského kamene
asi za osm set rublův, i zpívali mu
při svěcení školy "mnogaja lje-
ta", ale tuhle podílu svého zaji-
stě nedá, a zajistě na mysli mu
nepřijde, že mužici jsou právě tak-
oí lidé, jako on, a že je nutno vy-
učovatí je také na universitách,
ne však pouze v těchto ubohých
závodských školách.

A Věra cítí zlost na sebe i na
všecky. Chápe se opět knihy a
chee čísti, ale po malé chvíli zase
sedá a přemýšlí. Státi se lékařem?
Ale k tomu nutno skládati zkou-
šky latinským jazykem, a mimo
to má nepřekonatelný odpor k
mrtvolám i nemoce. Dobře by
bylo státi se mechanikem, soud-
cem, velitelem parníku, učencem,
dělati něco takového, — nač by se
vynakládaly všechny schopnosti
těla i duše, i aby se unavovala a po-
tom tvrdě spala v noci, měla by
věnovatí život svůj něčemu tak-
ovému, aby byla zajímavým člo-
věkem, aby se líbila zajímavým li-
dem, aby mluvala, měla svou sku-
tečnou rodinu... Ale co má dě-
lati? Čím začítí?

Kdysi v neděli Velkého postu
tetička našla k ní časné ráno, aby
si vzala slunečník. Věra seděla v
posteli, objavši hlavu rukama a
přemýšlela.
"Měla bys, dušinko, jeti do ko-
stela," řekla tetička. "Sice si po-
mýšlí, že jsi nevěřící."
Věra něčeho neodpověděla.
"Vidím, že se nudíš, ubožák-
ku," řekla tetička, padaje na ko-
lena před postelí, zbožňovat Vě-
ru. "Přijmej se: nudíš se?"
"Tuze."
"Krasavice, královyne má, jsem
tvá poslušná otrokyně, přejí ti
pouze dobro a štěstí... Řekni,
proč necheeš si vzítí Něčapova?
Koho jistě potřebuješ, děťátko!
Odpusť, má, nelze si tak vybra-
ti, nejsme kněžata... Čas utíká,
není ti sedmáct let... Já ti ne-
rozumím! Miluje tě, zbožňuje!"
"Ach, Pane Bože," řekla Věra
zlostně, "ale odkud bych to vědě-
la? Sám měl, nikdy nemluví ani
slova."
"Ostýchá se, dušinko... A na-
jednou dáš mu kůšičkem!"

A když potom tetička vyšla,
Věra stála uprostřed své světnice,
nevědome, má-li se oblékati, či sa-
se lehnouti. Postel je protivná,
pohledně oknem — tam jsou ho-
lé stromy, ledý snáh, odporne kav-
ky, vepří, jež sní dědeček...
"Skutečně," pomyslíla si, —
"mám se provdati, či co?"
Dva dni tetička chodila s upla-
kanou, silně napudrovanou tváří
a u oběda ustavičně vzdychala i

pohlížela na obraz. I nebylo mož-
no pochopiti, v čem záleží její ho-
ře. Ale tu se odhodlala, vešla k
Věře a řekla nenuce:
"Ty je to právě, děťátko, nut-
no úroky zaplatiti do banky, a
náměme neplatí. Dovol zaplatiti
úroky z patnácti tisíc, jež ti tatí-
neček zanechal."

Potom celý den tetička vařila
v zahradě višňovou zavařeninu.
Alena s tvářemi od ohně červený-
mi běhala brzy do zahrady, brzy
do sklepa. Když tetička vařila
zavařeninu s velmi vážnou tváří,
jako by sloužila služby boží, a
krátké rukávy dovolovaly vidětí
její maličké, pevné, despotické ru-
ce, a když bez ustání běhala čer-
ved, pachle se u této zavařeniny,
které sama nebude jísti, — poka-
že bylo cítiti ukrutnost...

Zahradou se šfíla vůně rozva-
řených višň. Již zapadlo slunce,
pekáč odnesli, ale neustále ještě
ve vzduchu držela se tato příjem-
ná, nasládlá vůně. Věra seděla na
lavici a hleděla, jak nový dělník,
mladý cestující voják, na rozkaz
její dělал cestičky. Řezal lopa-
tovo drn a házel jej na káru.
"Kde jsi sloužil?" otázala se
ho Věra.

"V Berďansku."
"A kam jdeš nyní? Domů?"
"Nikterak ne," odpověděl děl-
ník. "Nemám domova."
"A kde jsi se narodil a vy-
rostl?"
"V Orelské gubernii. Před vo-
jenskou službou žil jsem u matky,
v domě otčimově. Matka je —
hospodyně, jí si vážili, i živil jsem
se při ní. Ve službě však dostal
jsem psaní: matka zemřela...
Nyní jako bych už ani neměl chu-
ti jiti domů. Otce není vlastně,
tudíž i dům je cizí."
"A tvůj vlastní otec zemřel?"
"Nevim, jsem nemanželský."
V tu chvíli v okně objevila se
tetička i řekla:
"U ne fo pa parlé o žans...
(U ne faut pas parler aux gens
— nemí (nesluší) se mluvit s
lidmi (s žeděli). —Poz. překl.)
Jdi, drahoušku, do kuchyně," o-
brátila se k vojákovi. "Tam to
vyložíš."

A potom, jako včera i vždycky,
večeře, čtení, bezesná noc a ne-
konečné myšlenky ustavičné na
jednu věc. O třech hodinách vy-
cházelo slunce, Alena už šukala
na chodbě, Věra však pořád ještě
nespala i snažila se čísti. Ozval
se škřepot káry: to nový dělník
přišel do zahrady. Věra posadila
se u otevřeného okna s knihou,
dřívusla i dívala se, jak voják dě-
lal cestičky pro ni, a to poutalo.
Cestičky byly rovné jako řemen,
hladké, i veselé si představovala,
jaké budou, až je posypou žlutým
pískem.

Bylo vidětí, jak po páté hodině
z domu vyšla tetička v různovém
svrchníku, s kadeřínkami. Postá-
la na schodišti, mlčky, asi tři mi-
nuty, a pak řekla vojákovi:
"Vezmi svůj pas a odejdi s Bo-
hem. Já nemohu ti sebe mítí ne-
manželských."

V hrudi Věřine jako kámen o-
brátil se těžký, zlý cit. Byla roz-
horlena, nenáviděla tetu; teta o-
mrzela jí až k tesknosti, k odpo-
ru... Ale co je dělávati? Vpudnou-
ti jí do řeči? Vyvstáti jí hrubost?
Ale jaký prospěch z toho? Snad
zápsati s ní, odstranití ji, učiniti
jí neškodnou, učiniti tak, aby dě-
deček nerozpřáhal se hoří, ale
— jak jaký prospěch z toho? Je
to zrovna tak jako v stepi, jejíhož
koupe není vidětí, zabítí jednu
myš nebo jednoho hada. Ohrom-
ná prostranství, dlouhé zimy, jed-
notvárnost a nudnost života vsté-
pují vědomí bezpomocnosti, posta-
vení zdá se beznadějným, i nechee
se nic dělati, — všechno je marno.
Vešla Alena a hluboko se po-
klonivši Věře, začala vynášeti
křesla, by z nich vyklepala prach.
"Co tě to napadlo, teď pokřize-
ti?" mrzutě řekla Věra. "Jdi od-
tud!"

Alena všecka se pomátla a
strachem nemohla pochopiti, co od
ní chtějí a počala rychle poklzetí
na skřini.
"Odejdi odtud, pravím ti," zvo-
lala Věra, chladnosc. Nikdy před-
tím neposířovala takového těžké-
ho posetu. "Odejdi!"
Alena vydala ze sebe jakýsi
vzdech jako ptačí, i upustila na
koherec zlaté hodinky.
"Ven odtud!" vykřikla Věra
novým hlasem, vyskakuje a tře-

sou se na celém těle. "Zeřte jí
ven, utrápila mě!" pokračovala,
rychle jdouc za Alenou po chodbě
a dupoce nohama. "Ven! Metni!
Bijte jí!"
A po té náhle se vzpamatovala
a úprkem, jak byla, neútesaná,
neumytá, v županě i trepkách vy-
běhla ven z domu. Doběhla až ke
známé rokli a skryla se tam v tr-
novníku, aby nikoho neviděla, ani
aby jí neviděti. Ležie tu nehybně
v trávě, neplakala, neděšila se,
nýbrž, hledie na nebe, nemrkajíc
očima, uvažovala chladně a jas-
ně, že došlo k tomu, nač není mož-
no zapomenouti a co není možno
si odpustiti po celý život.

"Ne, dosti, dosti!" myšlíla si.
"Je čas, abych se opanovala, sice
nebudu tužet konce... Dostí!"
V poledne jel přes rokli do
dvorce doktor Něčapov. Viděla
kalo, a rychle se rozhodla, že začne
nový život, přinutí se začítí, a to-
to rozhodnutí jí upokojilo. I do-
provázaje očima pěkně urostlou
postavu doktorovu, řekla, jakoby
chtěla zmíniti surovost svého
rozhodnutí:
"Je hodný... Nějak prožijeme
život svůj..."

Vrátila se domů. Když se oblé-
kala, do pokoje vešla tetička Da-
ša i řekla:
"Alena tě znepokojila, dušín-
ko, odeslala jsem jí domů do vsi.
Matka jí celou stloukla i přišla
sem, plakala..."
"Tetičko," kvapně promluvila
Věra, "vezmu si doktora Něčap-
ova. Ale promluvte s ním sama
— já nemohu..."
A zase odesla do pole. I jítou,
kam ož nesou, rozhodla se, že až
se provdá, bude se zabývati ho-
spodářstvím, bude léčiti, vyučova-
ti, bude dělati všechno, co dělají
ostatní ženské jejího druhu. A
tuto neustálou nespokojenost i se-
bon i lidmi, tuto řadu hrubých o-
mylů, které jako hora vyrůstají
před sebou, sotva ohlídnouc se na
svou minulost, bude považovati za
svůj pravý život, který jí byl u-
souzen, i bude očekávati lepší-
ho... Vždyť lepší život nebývá!
Krásná příroda, blouznění, hud-
ba, říkají jedno, skutečný život
však drubě. Patrně štěstí a prav-
da existují kdesi vně života...
Nutno nežítí, nutno splynouti v
celek a touto nádhernou stepí,
bezmeznu a hlostejnou, jako je
věčnost, s jejími květinami, kur-
hany, i dálkou, a pak bude do-
bře...

Za měsíce Věra bydlila již na zá-
vodě. (Besedy Časny.)

Velky moderní, nové zařizený
čistý
závod řeznický
vlastní
CHAS. F. KUNCL
v 6. 1260 již. 13 ul.
Má vždy na skladě největší zá-
řezový výběr jakosti. Vše-
výběr. Ceny nejnižší. Te-
lephone Dong. 4333.

Luxus
THE BEER YOU LIKE
Fred Krug Brewery
OMAHA, U. S. A.